

LIEFDE IN HET WEESHUIS

Lizzie Page

Liefde in het
weeshuis

HET WEESHUIS 3

Vertaald door Louise Koopman

 oceaan

Liefde in het weeshuis is deel 3 van de serie Het weeshuis

Oorspronkelijke titel *An Orphan's Song*. Bookouture, imprint van Storyfire Ltd.,
Londen

© 2023 Lizzie Page

© 2024 Nederlandse vertaling Louise Koopman / Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Villa Grafica

NUR 302

ISBN 9789046832271

ISBN 9789046832288 (eBook)

ISBN 9789046832295 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Charlie en Oliver

Wie schoot te hulp als ik me pijn deed
Suste met een verhaaltje mijn klein leed
En overlaadde me met liefde bij de vleet?
Mijn moeder

Ann Taylor

‘Tets lolligs... Iets om Engeland een beetje op te vrolijken.’

Herbert Morrison

1

Januari 1951 Suffolk

Ze hadden geluk met het weer op de trouwdag. Een week geleden was het nog typisch januari geweest – een grijze lucht met een onophoudelijke motregen – maar deze zaterdag was de lucht strakblauw, vanaf 's ochtends vroeg al, en de zon scheen genereus. Het voelde als een goed teken.

Het betekende dat Clara, huismoeder van het Michael Adams Kinder-tehuis, terug kon vallen op haar eerdere plan om het tweedpakje te dragen, en de kinderen konden een jurk aan of een overhemd met broek. Ze hoefde zich geen zorgen te maken om regenjassen en paraplu's; dat was wel het laatste wat je aan je hoofd wilde hebben tijdens een bruiloft (vooral een bruiloft waar je gemengde gevoelens bij had).

's Ochtends was zuster Grace gekomen om op de kinderen te passen. Clara zou normaal gesproken geen beroep op haar gedaan hebben, want de twee oudsten – Peter van zestien en Maureen van vijftien – zouden wel een oogje in het zeil kunnen houden, maar Clifford van dertien was pas een paar weken in het tehuis, en het leek niet eerlijk om ze zo alleen te laten, dus was de hulp van zuster Grace ingeroepen. En die had erop gestaan dat Clara haar haar zou laten doen bij Beryl's Brushes.

De hele organisatie van de bruiloft was haastwerk geweest. De uitnodigingen waren pas met kerst verstuurd, er was maar één week om te reageren. Clara had Joyce ook aangemeld, maar Joyce was bij de familie gaan wonen die haar geadopteerd had, in Letchworth; Peter had ze niet aangemeld omdat ze dacht dat hij al wel aan zijn baan in Londen zou zijn begonnen, maar hij begon pas volgende week dinsdag. Toen ze Clifford ook niet had aangemeld, zei juffrouw Bridges, de toekomstige bruid: 'Mijn hemel, Clara, voor jou en de kinderen is altijd nog wel plek, hoor.' Dus ging Clifford maar gewoon mee.

Juffrouw Bridges was minder toeschietelijk toen Clara haar vroeg waarom ze zo'n haast had met trouwen. Lag het aan Clara dat het klonk als kritiek?

‘Ik heb hier meer dan mijn halve leven op gewacht,’ zei juffrouw Bridges. ‘Ik zie niet in waarom ik nog langer zou moeten wachten.’ Juffrouw Bridges werkte bij de gemeente, deels voor de dienst Kinder- en Jeugdzaken en deels voor het onderhoud van de begraafplaatsen. Clara werkte nu tweeënhalve jaar bij het kindertehuis van de gemeente, aanvankelijk wat aarzelend, maar nu was ze maar wat trots op het feit dat haar tehuis werd beschouwd als het beste in Suffolk. Ze was ook dol op juffrouw Bridges, die haar altijd enorm geholpen had, maar meneer Horton, de inspecteur van de dienst Kinder- en Jeugdzaken met wie juffrouw Bridges zou trouwen, mocht ze niet zo.

De zon stroomde binnen door de glas-in-loodramen van de kerk. Clara zat naar de schitterende kleuren van het Laatste Avondmaal te staren en dacht aan al die mensen die hier voor haar hadden gezeten. Voor de bruiloft vandaag waren er een aantal collega’s van juffrouw Bridges, en er waren een paar leden van de bridgeclub van meneer Horton gekomen. Ook zijn oude moeder was er, ze had een paar vriendinnen meegenomen. En daar was juffrouw Cooper, zoals gewoonlijk in een van haar fantastische broekpakken. Ze leek meer op Ingrid Bergman dan op een medewerker van de dienst Kinder- en Jeugdzaken. Juffrouw Cooper begroette haar, en Clara was blij dat ze naast haar ging zitten, al stelde haar aanwezigheid Clara totaal in de schaduw. Maar de meeste gasten waren in tweetallen gekomen, zij niet. De bank voor haar zat vol kinderen. Clifford was onmiddellijk aan zijn bijbel gaan fruniken en aan zijn fluwelen kussentje, maar de andere kinderen zaten tot haar opluchting rustig op hun plek. Het zou de afschuw van haar vader gewekt hebben dat Clara in al die tijd in Suffolk de kinderen maar een paar keer had meegenomen naar de kerk.

‘Clifford,’ fluisterde ze, en ze kneep hem in de achterkant van zijn nek. ‘Stop daarmee.’ Het pleitte voor hem dat hij de bijbel weglegde.

Clara keek om zich heen om te zien of haar buurman Ivor er was, maar ze zag hem niet. Ze wist dat hij een uitnodiging gekregen had, want Maureen had zeker geweten dat hij zou komen, Rita wist op een of andere manier dat hij voor deze gelegenheid een nieuwe das had gekocht en Peg had gezegd (of beter: geschreven, want Peg praatte niet) dat hij juffrouw Bridges en meneer Horton een prachtig dekbed zou geven voor hun huwelijk.

Het was niets voor Ivor om te laat te komen en Clara wachtte ongeduldig op zijn komst. De laatste paar maanden waren ongemakkelijk

geweest. Het leek alsof er een muur tussen hen was opgetrokken. Vorige zomer had Ivor de baby van zijn ex-vrouw in huis genomen. Clara was jaloers. Het was moeilijk precies te omschrijven, want ze was eigenlijk niet echt jaloers, eerder gekwetst, maar ook weer niet echt gekwetst. In de war misschien, dus had ze zich op haar eigen zaken geconcentreerd. Ze had genoeg te doen als huismoeder van het kindertehuis. Zoals Ivor bezig was met baby Patricia en hij en Patricia langzaam aan elkaar gewend raakten, ging dat net zo bij Clara en haar kinderen.

Maar toen was Stella de kat ziek geworden - te veel pens gegeten? De kinderen lieten het altijd van hun bord vallen als ze dachten dat Clara niet keek - en omdat Clara zo in de weer was met de kat (drie afspraken bij de dierenarts in één week, een rib uit haar lijf!) had ze niet meteen doorgehad dat Peter ook ziek was, waterpokken nog wel. En net toen het met hem weer wat beter ging, kreeg Rita het, en toen Rita weer aan de beterende hand was, was de beurt aan Peg, die overal jeuk had en er twee hele weken zoet mee was. Natuurlijk wilde Clara niet dat de kinderen het door zouden geven aan baby Patricia, want dan zou Ivor door het lint gaan. Maar zo verstreken november en het grootste deel van december zonder contact. Clara, Ivor en juffrouw Bridges hadden samen kerst gevierd, en dat zou heerlijk geweest zijn als baby Patricia niet de hele tijd had liggen krijsen, en toen de *christmas crackers* eenmaal hadden geknald, was ze helemaal niet meer tot bedaren te brengen, wat Clara bevestigde in de overtuiging dat ze niks met baby's had.

En daarna was Clifford gekomen en had ze haar handen vol gehad aan hem. Op de tweede dag na zijn komst had de arme jongen ook al waterpokken gekregen en vanaf dat moment had Clara Ivor niet meer gezien. Clifford was eigenlijk pas net weer beter. Ze zag Ivor wel de vuilnis buiten zetten en de melk van het stoepje pakken, en ze had een keer een pakje afgegeven, maar ze had hem niet echt gesproken.

Clara had onlangs een artikel gelezen in *Woman's Own* met de gebruikelijke slechtnieuwsberichten, en zelfs die waren deprimerender dan anders. Er stond in dat er na de oorlog in Engeland twee keer zoveel vrouwen van huwbare leeftijd waren als mannen. Je vond nog eerder een naald in de hooiberg - of nee, een naald in de hooiberg in onherbergzaam Peru - dan dat je een begeerlijke vrijgezel vond die zich voor je interesseerde. Maar ondanks die deprimerende feiten was de bruiloft van juffrouw Bridges een aanleiding voor haar geweest om te gaan dagdromen, iets wat juffrouw Bridges zelf vast ook deed. Er gebeurde altijd

veel op bruiloften, dat wist iedereen. Mensen raakten in de zevende hemel, er hing romantiek in de lucht en een beetje magie. Zoals de Lieve Lita van *Woman's Own* het formuleerde: 'Er is geen beter moment om te proberen iemand voor je te winnen dan tijdens een bruiloft...'

Ivor zou zijn beste kleren dragen. Ze wist dat hij er piekfijn uit zou zien, daar had ze geen dagdroom voor nodig. Wellicht zou hij baby Patricia op zijn arm dragen. En Patricia zou voor deze ene keer lachen, al was ze niet echt een vrolijke baby, en Ivor zou zo'n half-verlegen half-grappende uitdrukking op zijn gezicht hebben, waar ze zo van hield. Hij zou haar aankijken en zij zou zeggen: 'O, hallo, Ivor', verrast, alsof ze hem niet verwacht had. En als juffrouw Bridges en meneer Horton elkaar het jawoord gaven, zou Ivor haar hand in de zijne nemen, haar diep in de ogen kijken en zeggen...

'Is deze plaats vrij?' Het waren meneer en mevrouw Garrard, van de bloemenwinkel, keurig gekleed. Hij in zijn deftige gilet dat zich om zijn buik spande, met een glanzend zakhorloge. Zij in een plooi-jurk, met hoed, de lippen gestift. In haar hoofd was de plek gereserveerd voor Ivor, maar ze knikte met tegenzin en schoof wat meer op naar juffrouw Cooper.

'Geen Bertie vandaag?' vroeg Clara om aardig te zijn, al kon het happende hondje haar niet echt veel schelen.

'Zit thuis waarschijnlijk aan de trapleuning te knagen,' zei mevrouw Garrard. 'Hij is niet graag alleen.'

Et tu, Bertie? Ook jij, Bertie? dacht Clara. Al zou zij zich nooit verlagen tot het knagen aan een trapleuning.

En toen kwam juffrouw Bridges binnen, de deur sloeg achter haar dicht. Op de uitnodiging had gestaan dat laatkomers niet meer naar binnen mochten. En misschien was het maar goed ook dat Ivor niet was komen opdagen, want Clara's haar rook niet echt lekker en kon zo in de fik vliegen na de behandeling bij Beryl's Brushes. Beryl zei altijd dat een kapsel tijd nodig had om in vorm te raken. *Ik moet ook nog in vorm raken*, zei Clara tegen zichzelf. Wat had ze toch vandaag? Dat haar eerste vriendin in Lavenham, haar béste vriendin, ging trouwen zou haar blij moeten stemmen, maar ze voelde ze vreselijk onrustig. *Het gaat niet om jou*, zei ze kwaad tegen zichzelf. Maar haar hart bonkte bijna uit haar borst. Iedereen wist dat de liefde net zo besmettelijk was als waterpokken. Waar was Ivor toch?

Juffrouw Bridges, die zich zoveel zorgen had gemaakt over dat ze

alleen de kerk in zou lopen – *moest ze dat nou wel of niet doen?* – liep nu in haar eentje door het gangpad, ze zag er zorgeloos en prachtig uit. Ze droeg een beige jurk tot op de kuit – ze was vierenvijftig en dat vond ze te oud voor wit – en ze straalde. Met een dophoedje – ook beige, met een voile tot haar neus – tuurde ze de rijen af, glimlachte en zwaaide naar de kinderen. Ze hield een bosje hyacinten in haar hand ('Die zijn van ons,' fluisterde mevrouw Garrard trots) en ze leek niet nerveus meer, hoewel ze gisteren toen Clara haar tijdens het boodschappen doen was tegengekomen, nog gezegd had dat ze hartkloppingen had, en dat ze nog liever een adoptie regelde dan een bruiloft. 'Echt, Clara, al die details!'

Ze glimlachte zo warm dat de tranen Clara in de ogen sprongen. Waarom huilde ze nog eerder bij een huwelijk dan bij een begrafenis? Misschien kwam dat door het gevoel van hoop.

Daar was juffrouw Bridges, overlopend van hoop.

Clara keek weer naar de kerkdeur.

Niets. Nada.

Na afloop gingen ze naar de Kledinghal, vlakbij, en ook daar was Ivor niet. Moest Clara even naar hem toe om te kijken of alles in orde was, of een van de kinderen poolshoogte laten nemen?

Of ging het haar niets aan?

Op het feest was voor iedereen een zitplaats. De Hortons hadden de zaal zo mooi versierd, sommige gasten hadden er gewoon geen woorden voor. Er waren tafelkleden (van Ivor!) en slingers (verzorgd door de vrouw van het postkantoor) en glanzende glazen en blinkende borden. De tafels stonden opgesteld in een T-vorm: een rij van zes aan elkaar, met aan de kop een tafel dwars erop. En er was nog een tafel voor de vijf kinderen uit het tehuis, achterin. Juffrouw Bridges was er heilig van overtuigd dat kinderen hun plek moesten kennen. De tafelschikking was zowel goed als slecht. Goed omdat Clara zich nu niet met de kinderen hoefde bezig te houden maar gewoon bij de volwassenen kon gaan zitten, en slecht omdat je nu niet zag wat de kinderen allemaal uitspookten. Al snel zaten Peg en Rita dan ook te giechelen om iets wat op hun bord lag, en Clara zag dat Maureens gezicht op onweer stond – ze haatte het om ingedeeld te worden bij 'de kleintjes'. Clifford, de nieuwe jongen, zat aan zijn hoofd te krabben – had hij luizen? – en daarna nog aan allerlei korstjes. 'Ophouden met krabben,' ze vormde de

woorden met haar mond, en hij antwoordde haar woordeloos: ‘*Mooi niet!*’ Of misschien zei hij wel: ‘*Het jeukt als een gek.*’ Peter viel aan op zijn eten zoals hij altijd deed.

Clara zat weer naast juffrouw Cooper en bij een paar andere vrouwen die bij de gemeente Suffolk werkten. Er waren verder geen huismoeders of pleegmoeders. Het was vrij ongebruikelijk dat een werknemer van Kinder- en Jeugdzaken goed bevriend was met een huismoeder, en Clara was trots zich een goede vriendin te kunnen noemen. Een vrouw met steil dun haar en een grote haarspeld met een bloem leunde voorover en zei: ‘Wij zijn de vrijgezellentafel’, en iedereen moest lachen. ‘Eerder de eeuwige vrijgezellentafel!’ zei een andere vrouw, en weer moest iedereen lachen. Toen ze om zich heen keek, realiseerde Clara zich dat aan de andere tafels inderdaad vooral stellen zaten. Ze vroeg zich af waar Ivor zou hebben gezeten als hij gekomen was. Nou ja, hij was nu te laat.

Juffrouw Cooper en zij hadden niet veel gemeen, en toen ze de dienst eenmaal besproken hadden, de aankleding en hoe de bruid had gestraald, waren ze door hun gespreksonderwerpen heen. Ze vroeg juffrouw Cooper of ze onlangs nog naar een bijeenkomst van de Labourpartij was geweest (ja, dat was ze) en juffrouw Cooper vroeg naar de kinderen.

‘Hoe gaat het met de nieuwe jongen?’

Clara wierp een blik op Clifford, die zijn servet op zijn hoofd had gelegd en zijn tong uitstak. Hij deed iets gekks met zijn oogleden.

‘Clifford!’ siste Clara.

Clifford negeerde haar.

‘Peter!’ Ze gebaarde naar Clifford, en Peter gaf hem gehoorzaam een por. Clifford liet zijn hoofd op tafel zakken en deed net alsof hij ging slapen.

Clara wendde zich weer tot juffrouw Cooper. ‘Hij is me er eentje,’ zei ze.

Geduld. Tolerant zijn. Aandacht. Structuur. Bij sommige kinderen duurde het wat langer voordat ze hun plekje hadden gevonden, maar Clara wist zeker dat het snel zou gaan. Het waren allemaal in wezen lieve kinderen.

‘Dat is hij zeker,’ zei juffrouw Cooper.

‘Ik heb wel zijn dossier nodig,’ zei Clara. Ze probeerde het luchtig te brengen, maar het zat haar al een tijdje dwars. ‘Het duurt nu al weken.

Het is heel belangrijk om wat achtergrondinformatie te hebben. Ik heb het al een paar keer gevraagd.’

‘Prima,’ zei juffrouw Cooper, en daarna begon ze over de veel gewichtiger kwestie van de broodjes: ‘Zijn ze besmeerd met margarine of met boter?’

Clara hield sowieso al van eten, maar de broodjes waren echt heerlijk. Ze dronk haar tweede glas sherry leeg en viel toen aan op de trifle, ook met sherry en werkelijk verrukkelijk. De oude moeder van meneer Horton en haar vrienden hadden al hun voedselbonnen bij elkaar gelegd en zo een waar feestmaal voor elkaar gebokst.

Meneer Sommersby, hoofd van de dienst Kinder- en Jeugdzaken, tikte met zijn theelepeltje tegen zijn glas. ‘Waarom gaat hij nou speechen?’ fluisterde Clara, maar juffrouw Cooper fronste. Ze gaf geen antwoord maar richtte al haar aandacht op de spreker. Meneer Sommersby deed het in zijn speech voorkomen alsof het in het kantoor van de gemeente Suffolk overstroomde van liefde, maar het was voor het eerst dat Clara daarvan hoorde. Hij zei dat de Hortons twee van de geweldigste werknemers ooit waren, en als ze voor hun huwelijk net zo hun best zouden doen als voor de dienst Kinder- en Jeugdzaken, dan zou het helemaal goed komen. Toen keek hij naar de andere kant van de tafel en grinnikte.

‘Al zeg ik niet dat een huwelijk betekent dat je er hard voor moet werken. Nee, helemaal niet, en dat zal mevrouw Sommersby beamen!’

Waarop natuurlijk ieders blik zich richtte op de vrouw van meneer Sommersby, die een kleurige jurk met zonnebloemen droeg, mooi alhoewel hij wel vloekte met haar knalrode wangen. Clara had mevrouw Sommersby nog nooit ontmoet, ze had soms zelfs getwijfeld aan haar bestaan. Maar ze zag eruit als een volkomen normale en aardige vrouw, wat Clara verbaasde. Ze stootte juffrouw Cooper aan. ‘Ik wist helemaal niet dat hij zo’n goede smaak had.’

Wederom negeerde juffrouw Cooper haar.

‘Maar nu even serieus,’ vervolgde meneer Sommersby, en iedereen werd stil. Hij zei dat de kinderen in Suffolk geluk hadden dat de gemeente voor hen zorgde. Hij hoopte dat de kersverse mevrouw Horton na haar huwelijk bij de gemeente zou blijven werken. Ze was altijd welkom. Clara kromp in elkaar, want ze wist zeker dat haar vriendin haar baan nooit op zou geven. Het was een misvatting van hem om daar zo openlijk over te speculeren. Was het een idee van meneer Horton? Ze kon het zich niet voorstellen.

Daarna stond de bruidegom, meneer Horton, op terwijl de nieuwbakken mevrouw Horton zichzelf koelte toewuifde. Zijn moeder, Ada, zat aan zijn andere kant en nipte aan een kopje thee. Mevrouw Horton had Clara verteld dat ze met haar ijzige blik water kon laten bevriezen, maar dat was nog zacht uitgedrukt. De afgelopen weken had ze het ook met Clara gehad over meneer Horton: hij was geen slechte man, geen dronkenlap, niet ontrouw, geen bullebak. Niet lui en niet gewelddadig. *Maar wat is hij dan wél?* vroeg Clara zich af. Ze stond op het punt daarachter te komen.

Clara probeerde zich niet in te laten pakken door zijn woorden, maar dat was moeilijk. Hij was echt smoorverliefd, hij gloeide, duizelde, hij had het zwaar te pakken. Hij zei dat mevrouw Horton - 'mijn allerliefste Emily' - zijn leven veranderd had. Hij zou er alles aan doen om haar gelukkig te maken. Daarop zette zijn moeder hard haar kopje op het schoteltje, stond trillend op en verliet met veel lawaai de zaal. Meneer Horton vertrok zijn gezicht en zei toen: 'Dat gezegd hebbende, kom, laten we dansen!' Het verbaasde Clara, ze had gehoopt dat de kersverse mevrouw Horton nog wat zou zeggen. Normaal gesproken gebeurde dat niet - dat deden bruiden nooit - maar het voelde toch raar, want mevrouw Horton praatte meestal honderduit, en ze liet zich zelden de mond snoeren door wat gebruikelijk was.

De band die speelde was dezelfde als lang geleden tijdens het verlovingsfeest van Clara en haar ex Julian. Toen heetten ze nog Harry and Swingtime. Nu heetten ze de Beats. De stoelen en tafels werden aan de kant geschoven om ruimte te maken en Clara was trots dat de kinderen hielpen zonder dat het ze gevraagd was.

Zodra de band begon, kwam Julian op haar af, zijn wenkbrauwen gingen druk op en neer, en hij vroeg haar ten dans. Clara onderhield een ongemakkelijke vriendschap met hem, en toen Clara mevrouw Horton gevraagd had waarom ze Julian ook uitnodigde, had die een gepijnigd gezicht getrokken en geantwoord dat ze dat helemaal niet gedaan had. Meneer Horton had hem uitgenodigd. Hij had iedereen van zijn club uitgenodigd, en daar hoorde Julian White bij, net zoals de andere vennoten van het advocatenkantoor Robinson, Browne en White. Het was maar goed dat die andere twee niet waren komen opdagen. De jonge Maureen had iets gehad met de getrouwde meneer Browne, nog maar een paar maanden geleden, en Clara had daar met veel kunst-en-vliegwerk een eind aan kunnen maken.

‘Alleen een dansje dan,’ zei Clara tegen Julian. Ze schaamde zich toen hij moest lachen.

‘Mijn hemel, Clara, ik was niet van plan je op te eten.’

‘Weet ik,’ zei ze. Ze was altijd zo aan het stuntelen met woorden in zijn aanwezigheid, en dat was irritant want hij ging ervan uit dat ze nog steeds een oogje op hem had. ‘Ik wil gewoon geen verwachtingen scheppen.’

Ook dat vond hij grappig.

Ze had niet bijzonder veel zin in een dansje met Julian, maar de kinderen keken toe en het was belangrijk om ze te laten weten dat volwassenen het ook gewoon leuk kunnen hebben. Anders zouden ze denken dat het volwassen leven alleen maar bestond uit taken (zo voelde het soms namelijk wel). Dansen was een van Julians vele talenten, en op een of andere manier maakte hij een betere danser van je. Hij zwierde Clara over de dansvloer en dwong haar voeten in de juiste danspassen. Hij draaide haar rond, eerst op ‘In the Mood’, en daarna op ‘The Way You Look Tonight’.

Ze moest denken aan hoe ze met Michael gedanst had, lang geleden. Dat was echt iets van hen. Zo hadden ze elkaar ook leren kennen, elkaars lichaam, hoe ze bewogen, de geur. Michael was haar eerste liefde geweest. Hij was een Amerikaanse piloot die gestationeerd was in Suffolk, zij werkte bij Harris & Sons in Londen. Al verschilden hun levens nog zo, op de dansvloer versmolten ze met elkaar.

Met Julian was het zaak hem een beetje op afstand te houden. Hij was aangeschoten en als hij aangeschoten was, werd hij een beetje handtas-telijk.

Peter en zijn vriendin Mabel deden een of andere moderne dans, waarbij ze gebaren maakten met hun handen. Clara vroeg zich af waar jongelui dat toch vandaan haalden, en toen lachte ze zachtjes in zichzelf. *Oef*, ze klonk oud. Het was altijd heerlijk om Peter zo uitgelaten te zien, vooral na de afgelopen moeilijke jaren.

Als Ivor nog zou komen, dan zou Clara heel genereus aanbieden om baby Patricia wel even vast te houden, zodat hij met iemand kon dansen, bij voorkeur met een heel oud iemand zoals mevrouw Horton sr., of juist een heel jong iemand zoals Peg. En dan hoopte ze maar dat iemand de baby van haar zou overnemen zodat zij en Ivor samen konden dansen. Clara had nooit eerder met Ivor gedanst en opeens leek het heel belangrijk, eigenlijk een soort teken, hoewel het in dit geval niet echt

een gunstig teken leek. Het feit dat hij een arm miste hoefde geen probleem te zijn, daar was Ivor helemaal aan gewend, maar zou hij zich ongemakkelijk voelen?

Peg zat op de knie van Maureen en speelde een handenklapspelletje met Rita, toen Joe Matthews, Maureens ex-vriendje, binnenkwam. Maureen had het een jaar geleden uitgemaakt met Joe, en Clara had gehoord dat Joe nu met iemand anders was, maar vanavond liep hij recht op Maureen af. *Misschien is het wel uit*, peinsde Clara. Zelfs vanaf de overkant van de zaal zag Clara hoe Maureens gezicht oplichtte toen ze hem zag, en Clara wilde haar waarschuwen: ‘Niet te veel laten merken wat je voelt.’ Moest zij nodig zeggen! *Waar was Ivor in godsnaam?* Clara voelde zich afgewezen. Ze herinnerde zichzelf eraan dat Ivor niet háár, maar de Hortons had afgewezen, maar toch voelde het alsof hij háár had afgewezen. Hij zou toch wel weten hoe graag ze wilde dat hij hier zou zijn?

Maureen en Joe dansten samen, een wat snellere dans, en de oudere stellen verdwenen van de dansvloer en klapten in hun handen, hoewel een paar vriendinnen van de oude mevrouw Horton afkeurend toekijken, want zij hadden toch met hun bonnen dit feest betaald?

‘Dames en heren, tien minuten rust voor de voeten,’ zeiden de Beats, en Clara liep even naar buiten voor wat frisse lucht. Ze ging onder de brandtrap staan; hier drong het maanlicht niet door en de donkere lucht zat vol met nog donkerder wolken. De trompettist van de Beats kwam naar buiten en bood haar een sigaret aan. Ze nam hem aan en stootte bijna de hoed van zijn hoofd toen ze zich vooroverboog voor een vuurtje. Hij zag er aantrekkelijk uit, niet te vergelijken met Ivor natuurlijk, maar het pak met de vlinderdas stond hem goed. Ze was een beetje draaierig van de sherry. Het waren maar kleine glaasjes geweest, maar er had ook best wat drank in de trifle gezeten en ze was niet gewend veel te drinken. En dan was ze ook nog aan de kant gezet door Ivor.

Er zijn in Engeland twee keer zoveel vrouwen van huwbare leeftijd als mannen...

‘Ik herken je,’ zei de trompettist, terwijl hij indrukwekkende rondjes van rook blies. ‘We speelden op je verlovingsfeest hier, twee jaar geleden toch? Wilde je ons niet meer voor de trouwerij?’

Clara glimlachte naar hem. ‘O, ja zeker wel, alleen... we gingen uit elkaar.’

Hij grijnsde sluw. Hij had mooie tanden, en dat wist hij maar al te goed. 'Ik wed dat je veel te goed voor hem was.' Hij ging dichterbij haar staan. De wereld om haar heen werd kleiner terwijl hij steeds groter werd.

De achterdeur ging open. De zanger van de Beats - *Harry?* - stak zijn hoofd om de deur.

'Je vriendin vraagt zich af waar je blijft,' zei hij streng tegen de trompettist.

De trompettist haalde zijn schouders op en volgde de zanger naar binnen. Clara wachtte een paar minuten, gooide toen haar sigaret op de grond en liep weer naar binnen. Soms voelde ze zich zo eenzaam dat ze zichzelf helemaal vergat, hoewel nooit echt helemaal. Ze voelde zich ongemakkelijk door hun korte gesprekje. Allebei de mannen leken een totaal verkeerde indruk van haar te hebben.

De kinderen waren nog aan het dansen. Peg had haar petticoat opgetrokken en draaide pirouettes, ze maakte Rita aan het lachen. Maureen en Joe hielden elkaar nog steeds vast. De moeder van de bruidegom was kennelijk naar huis gebracht, het was waarschijnlijk wel genoeg geweest voor haar. Maar het leek meneer Horton niet te deren: verliefd klemde hij mevrouw Horton tegen zich aan, midden in de zaal. Zijn blik op de bruid maakte Clara weemoedig. Maar alles op zijn tijd, prentte ze zichzelf in. Ze moest gewoon geduld hebben.

'Godzijdank dat ik je hier vind!' Anita, Clara's vriendin, onderbrak haar gedachten. 'We moeten praten.'

Niemand zag er zo piekfijn uit als Anita Cardew, zelfs juffrouw Cooper niet. Ze droeg een strakke rok met daarop een jasje, koninklijk blauw, met een haarscherp gestreken witte blouse. Alles aan haar was onberispelijk en Clara voelde zich een vogelverschrikker met haar rode wangen en haar pluizige haar. Waarom had ze ook zoveel trifle gegeten? Het draaide rond in haar maag. Anita was niet bij de kerkdienst geweest; ze was net aangekomen om de Hortons haar felicitaties over te brengen terwijl dokter Cardew en hun adoptie dochter Evelyn voor baby Howard zorgden. Evelyn was een van Clara's kinderen geweest in het weeshuis, ze was praktisch, inventief en lief. Clara vond het jammer dat ze niet meegekomen was, maar Evelyn bleef altijd liever thuis.

'Waar moeten we over praten, Anita?' Clara voelde zich zenuwachtig worden, want ze had wel een vermoeden.

‘Het festival!’ Anita moest schreeuwen om boven ‘Galway Bay’ van de Beats uit te komen, maar zo hard had ze nou ook weer niet hoeven schreeuwen.

‘We zijn op een bruiloft, Anita,’ zei Clara geïrriteerd. ‘Kan het niet wachten?’

Het Festival of Britain was een nationaal feest in mei – het zou zich voornamelijk afspelen in Londen, maar Suffolk en andere delen van het land deden ook mee. Anita wilde dat de kinderen gingen zingen, met Rita aan de piano, tijdens een van de voorstellingen van het festival, en ze had er zelf muziek voor geschreven. Ze had hen maanden geleden al ingeschreven en het inschrijfgeld betaald. Als ze door de auditie zouden komen, over nog maar vier weken, dan zouden ze in april optreden in het Hippodrome van Ipswich als onderdeel van de inzending van Suffolk.

Het kon kennelijk niet wachten. Terwijl Anita maar doorratelde over het festival en dat ‘de tijd begon te dringen’ en dat ‘we nu echt een tandje bij moeten zetten’, gromde Clara geërgerd. Allereerst ergerde het hele gebeuren haar. Wat viel er nou precies te vieren? Het feit dat ze niet omgekomen waren in de oorlog? Nou ja, inderdaad, maar dat gold voor zoveel anderen. Clara vond het een onfatsoenlijke geldverspilling. Ze hadden nog steeds ternauwernood te eten – één ei per persoon per week was hun huidige rantsoen – alles was grijs en grauw en nu moesten ze net doen alsof alles *ho-la-die-je* was? Waarom?

Daarnaast ergerde Anita’s houding haar. Ze leek te denken dat Clara gewoon in de houding zou springen. Wij moeten nu echt een tandje bijzetten? Anita begreep niet wat voor inspanning zoiets vergde. Er moest zoveel meer geregeld en georganiseerd worden, en wie zou dat op haar bord krijgen? Niet Anita, met haar toegewijde echtgenoot, haar onvermoeibare kindermeisje en flexibele geadopteerde dochter, maar zij, Clara. Het zou zijn alsof ze er een extra kind bij kreeg. Misschien zou Clara ook wel meegegaan zijn in alle opwinding als Anita niet zo totaal geobsedeerd was door het festival, maar het leek wel alsof ze met niets anders bezig kon zijn.

‘We zouden nog wel wat meer kinderen kunnen gebruiken. Ik bedoel, het zijn “De kinderen van het Shilling Grange Weeshuis”, dat heb ik opgegeven...’

‘De kinderen van het Michael Adams Kindertehuis bedoel je,’ corrigeerde Clara haar. Het heette allang niet meer het Shilling Grange Weeshuis.